

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

20. DUBNA 2025

Z obsahu:

**Nezapomínejme
na Boží skutky, jinak
ztratíme naději**

Homilie papeže Františka
při velikonoční vigílii
26. března 2016,
bazilika Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Nejslavnější ráno
Zamyšlení nad
liturgickými texty
slavnosti

Zmrtvýchvstání Páně
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Blahoslavený Jiljí z Assisi
Libor Rösner
- strana 4 -

**Homilie Mons. Vlastimila
Kročila při národní pouti
ve Svatopetrské bazilice**
- strana 6 -

**Největší rána Země -
prázdny hrob (1)**
Ct. Fulton J. Sheen
- strana 8 -

**Nicejské vyznání víry
slaví 1 700 let**
- strana 9 -

Chléb svaté Zity (18)
Silvia Koscelanská
- strana 10 -

Místo potratu zázrak!
- strana 12 -

*Jean-Baptiste Wicar (1762-1834): Zmrtvýchvstálý Ježíš
s apoštolem Jakubem a sv. Antonínem, katedrála v Ravenně, Itálie*

Nezapomínejme na Boží skutky, jinak ztratíme naději

Homilie papeže Františka při velikonoční vigílii
26. března 2016, bazilika Sv. Petra v Římě

„Petr běžel ke hrobu.“ (Lk 24,12) Jaké myšlenky mu přitom vířily v hlavě a srdci? Evangelium říká, že jedenáct učedníků, včetně Petra, neuvěřilo svědectví, s nímž přišly ženy, jejich velikonoční zvěsti. Dokonce jim „ta slova připadala jako plané řeči“ (Lk 24,11). V Petrově srdci tedy by-

la pochybnost spolu s mnoha negativními pocity: zármutkem ze smrti milovaného Mistra a zklamání z toho, že jej během umučení třikrát zapřel.

Je tu však jedna drobnost, kterou se Petr odlišil. Po vyslechnutí žen se totiž „zvedl“ (Lk 24,12). Nezůstal sedět

v myšlenkách, nezůstal zavřený doma jako ostatní. Nenechal se chytit do pas-ti pochmurné atmosféry oněch dnů, ani strhnout svými pochybnostmi; nedal se pohltit výčitkami, strachem a neustálými řečmi, které k ničemu nevedou. Hledal Ježíše, nikoli sebe. Upřednostnil cestu setkání a důvěry a tak, jak byl, se zvedl a běžel ke hrobu, odkud se potom vrátil „celý udiven“ (*tamtéž*). Aniz by podléhal smutku a temnotě, dal prostor hlasu naděje, nechal Boží světlo vstoupit do svého srdce a nezhášel jej.

Také ženy, které vyšly brzy zrána, aby prokázaly skutek milosrdenství a nesly ke

Pokračování na str. 5

Kristus vstal z mrtvých! Aleluja! Rozhodná skutečnost naší křesťanské víry... Děni kolem ní můžeme nahlížet z mnoha úhlů pohledu. Tak se může zdát, že tři texty o jednom tématu jsou na jedno číslo našeho týdeníku až příliš. Při pozorném rozjímání však můžeme dojít k závěru snad až překvapivému: Každý rok prožíváme slavné Spasitelovo zmrtvýchvstání, i během roku na něj přinejmenším každou neděli myslíme, a přesto stále nacházíme nové podněty k zamyšlení. Snad tomu tak není u každého, ale dovoluji si tvrdit, že většinou to tak je.

O které tři texty se jedná? Začínáme papežovou homilií z roku 2016 o naději – patří k tématu letošního jubilejního roku, jež nese název „Poutníci naděje“. Následuje rozjímání nad liturgickými texty slavnosti Zmrtvýchvstání. (str. 3) Co nám mj. říká? Jak těžké je pro milujícího člověka, když jeho Pán byl a už není – dokonce ani mrtvý... Možná, kdyby Magdaléna lépe uchovala ve svém srdci, co Pán veřejně několikrát prohlásil, byla by při pohledu na prázdný hrob pochopila, že se vyplnila naděje na věčnou spásu a příchod Božího království, o nichž tři roky její Mistr kázal...

Třetí text – katecheze ct. Fultona J. Sheena (str. 8–9) předkládá myšlenku, která někdy bývá v souvislosti s děním sobotního rána Zmrtvýchvstání opomíjena: věřící byli po Ježíšově smrti skeptiky a nevěřící věřili... Ctihodný arcibiskup Sheen odhaluje, jak špatnými poslucha-

Editorial

či někdy lidé jsou. Pán Ježíš nejdnou hovořil o své smrti a zmrtvýchvstání. A přesto jeho prázdný hrob zůstal zpočátku nepochopen – jako by se i na Ježíšových učednicích a doprovázejících ženách projevovalo ono „mají uši, ale neslyší“ (srov. Ez 12,2). Ale dobře pro nás: byla potřeba k probuzení víry různých důkazů ze strany Pána Ježíše, o kterých my dnes dobře víme. A může uklidňovat naše svědomí, že nejsme sami, kdo špatně božskému Mistru naslouchá a často nechápe. To však není žádná velká výhra, neboť je to spíše smutné, že ani po dvou tisících letech svědectví víry a důkazů naplnění Božích příslibů a varování stále ještě nechápeme a že snad i tak trochu nevěříme. Jaké překvapení pak poskytují ti, kdo – ač ne příliš učení – mnohem lépe rozpoznávali Boží lásku, jeho přikázání a vůli než nejslovutnější teologové jejich doby! (str. 4–5) Vlastně to ani překvapení není, známe-li dobře blahoslavenství: jen člověk čistého srdce může vidět Boha (srov. Mt 5,8). A to je úkol, který si můžeme vzít za svůj v letošní době velikonoční: usilovat více než dosud o čisté srdce, abychom při prvním pohledu na prázdný hrob či na jinou skutečnost našeho života byli schopni vidět to, co nám tím Bůh říká a jak se naplňuje dílo spásy i v životě každého z nás.

V závěru tohoto čísla Světla najdeme povzbuzující svědectví jedné babičky o záchraně dítěte, jež mělo být potraceno. (str. 12–13) Chceme tím připomenout *Pochod pro život*, který se koná v Praze v sobotu 26. dubna. I když nebudeme fyzicky přítomni, vzpomeňme aspoň v modlitbě a oběti na nenarozené děti, na jejich rodiče a lékaře, přispějme, aby nedocházelo k usmrcování bezbranných lidských tvorů. Kéž všichni, věřící i nevěřící, mají před očima důstojnost lidského života od jeho početí až po přirozenou smrt!

Milí čtenáři Světla, je zvykem přát si navzájem požehnané Velikonoce – svátky Ježíšova zmrtvýchvstání. Kéž tedy i srdce nás všech jsou otevřená k Božímu slovu, které věrně dochází svého naplnění, ať už je slyšeno, anebo když zanikne v ruchu světa! Slovy biskupa Vlastimila Kročila pronesenými při mši svaté v Římě v rámci národní poutě (str. 6–7): Mějme vždy zrak upřený na toho, o němž svatý Petr vyznal, že je Mesiáš, Syn živého Boha! Budeme-li mít sluch a oči zcela otevřené, nemůžeme neslyšet a nevidět Boží mocné působení i tehdy, když se zdá, že všude vládne beznaděje a zoufalství. To je přece naše křesťanská naděje: Ježíš Kristus zmrtvýchvstalý!

Za celou redakci přejí požehnané Velikonoce a srdce naplněná živou nadějí!

Daniel Dehner

Nadchází první den po sobotě, den, který zůstane navždy nejprvnějším ze všech dnů. Proto si přivstaň a pospěš, abys nezmeškal žádný z jeho nejvýznamnějších okamžiků. Nedbej na to, že je ještě tma. Dostačným světlem pro tvou duši bude tvoje bdělost a víra. Nedej se zahanbit zbožnou ženou, která se již neohroženě vydala na cestu ke hrobu. Chceš vědět, odkud čerpá svou odvahu a rozhodnost? Je na to jen jedna možná odpověď: *Pobízí ji láska k Ježíši.*⁽¹⁾ Ze svého majetku pořídila vzácné vonné masti a nyní spěchá, aby mu mohla co nejdříve prokázat poslední službu lásky. Tolik by chtěla uchovat si svého Miláčka a uchránit ho od zkázy. Je si jista, že překoná i tak obtížnou překážku, jakou představuje hrobový kámen, i když zatím neví jak. *Láska všechno zmůže.*⁽²⁾ Jsi schopen takové bezmezné lásky?

Ale kámen je odvalen. To, co se nejdříve jevílo jako největší překážka, vůbec nestojí v cestě. Ale je tu mnohem těžší balvan: **hrob je prázdný.** Místo poslední útěchy ze služby lásky se jí dostává ještě větší bolesti. Nemá už svého Pána, ani mrtvého. Zbytečně pořízené vzácné masti ztěžkly k neunesení. Ranní svítání se propadá do ještě hlubší temnoty.

Marie Magdalská prožívá nejtěžší chvíli svého života. Vůbec netuší, že to, co pociťuje jako nejkrutější ztrátu, se kterou se nedokáže smířit, je ve skutečnosti předehrou k největší a zcela nečekané radosti. Zdá se ti, že to, co ztrácíš, je pro tebe nenahraditelné? To, co Pán pro tebe chystá, vždy překračuje všechny tvoje představy. Aby připravil místo pro mnohem větší a trvalejší dar, musí někdy odstranit vše, co by mu překáželo, i když se ti to zdá tak krásné a drahé. *Až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné.*⁽³⁾

Zbožná žena má zatím jen jedině vysvětlení: *Vzali Pána z hrobu.* Protože si byla jistá, že má svého Miláčka uloženého ve skále, nenapadá ji jiná možnost, než že ho někdo vzal. S tímto svým lidským podezřením spěchá za apoštoly. Co si od toho slibuje? Ani Petr a Jan neuvažují jinak. Vlastně nevěří ani ženám. Proč spěchají k prázdnému hrobu? Aby se sami přesvědčili pouze o tom, že **hrob je prázdný**, nikoliv však, že Pán vstal. Stále ještě nerozumějí Písmu.

Nejslavnější ráno

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Dosud nevěděli, že musí vstát z mrtvých.

Neporozuměli ani tomu, co sami slyšeli přímo od Pána. Již kdysi v Cesareji začal Ježíš naznačovat svým učedníkům, že bude muset jít do Jeruzaléma a mnoho trpět od starších, velekněží a zákoníků, bude zabit a třetího dne bude vzkříšen.⁽⁴⁾

Nenastal právě dnes ten **třetí den?** Jestliže se již tak doslova splnila první část jeho předpovědi, čím to, že se nikdo nerozpomíná i na druhou její část, ačkoliv ji Ježíš několikrát nepokrytě opakoval? Sám Ježíš je učil, milují svého Mistra a jistě jim nechybí dobrá vůle. Odkud se tedy bere tvoje jistota? Jak vidíš i na apoštolech, porozumět není snadné. Dokud jsme ve smrtelném těle, i naše láska nutně potřebuje víru, ale víra není totéž, co jistota rozumu. Víra se opírá o opravdovou zkušenost duše, která potřebuje setkání s Dárcem milosti. *Řekl jsem vám to předem, abyste uvěřili, až se to stane.*⁽⁵⁾ Co až se stane? Až opustí hrob? Když to vojáci zažili a dosvědčili Židům, ti nejenže neuvěřili, ale ještě více se zatvrdili.⁽⁶⁾ Musíš dovolit, aby se tě nejdříve dotkla Ježíšova milost. Do Boží pravdy nepronikneš svým přesvědčením, svými názory a dohady. Je třeba, abys při všem, co máš poznat, začal smýšlet ve shodě s tím, jak smýšlí Bůh. Každé slovo v Božích ústech znamená podstatně více, než co toto slovo samo znamená pro člověka. Bůh tě chce svým slovem zavést za práh pozemské skutečnosti a lidského chápání. Jeho království nekonečně přesahuje pozemskou materialitu, trojrozměrnost. Bůh má jiné pojmosloví. Připrav se na to, že skutečnost jeho lásky a milosti je vždy větší než všechno tvoje přesvědčení a očekávání.

Myslíš, že jsme informovanější a vzdělanější, než byly ženy a učedníci u hrobu? I dnes jsou lidé, kteří se počítají mezi Kristovy učedníky, slyšeli nejen předpověď, ale i **svědectví**, že Pán vstal, a přece neuvěřili. Lidská moudrost je jen *starý kvas*, který je třeba odstranit, pokud chceš myslet opravdu na to, co *pochází shůry*, a také

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 10,34a.37–43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svátým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení – Kol 3,1–4

(Bratři!) Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co (pochází) shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co (pochází) shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Dokončení na str. 4

o to upřímně *usilovat*. Pros Pána, **aby se to stalo**, aby z tebe tento starý kvas odstranil, i když to nejdříve bolí a chvíli to trvá. Apoštolům nastalo svítání až večer. Tomášovi ještě mnohem později. Ale ženy, které šly ke hrobu první, a šly tam z čisté lásky, odměnil Ježíš také jako první a učínil z nich autentické posly své velikonoční radosti. *Rabbuni!*⁽⁷⁾ Co všechno je obsaženo v tom jediném slově!

Bože, děkuji ti za tento den plný slávy. Dej mi svého Ducha a obnov ve mně svůj život, aby mým světlem byl Ježíš Kristus.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. 2 Kor 5,14; ⁽²⁾ 1 Kor 13,7;

⁽³⁾ 1 Kor 13,10; ⁽⁴⁾ Mt 16,21; ⁽⁵⁾ Jan 14,29;

⁽⁶⁾ srov. Mt 28,13; ⁽⁷⁾ Jan 20,16.

Blahoslavený Jiljí z Assisi

Blahoslavený Jiljí z Assisi, jehož Dante Alighieri zvěčnil v XI. zpěvu Ráje ve své nesmrtelné Božské komedii, je vedle sv. Františka, sv. Kláry a její rodné sestry sv. Anežky dalším rodákem z tohoto města, jenž byl vynesena ke cti oltáře. „Ten je bohatý, kdo žije jako bohatý; ten je moudrý, kdo dokáže rozumět jako moudrý; ten je dobrý, kdo chodí ve stopách dobrého; ten je krásný, kdo chodí s krásným; a ten je šlechetný, kdo si vezme za vzor šlechetného, totiž našeho Pána Ježíše Krista,“ řekl jednou tento duchem bohatý, moudrý, dobrý, krásný a šlechetný řeholník.

O datu Jiljího (italsky Egidio) narození ani o jeho letech mladosti nevíme téměř nic, snad jen to, že jeden pramen sděluje, že byl drobným rolníkem. Přišel ovšem rok 1208, kdy začal veřejně vystupovat jistý Francesco Bernardonne, který vešel do dějin jako sv. František z Assisi. Jiljího nadchl příklad tohoto druhdy floutka, nyní však po radikální proměně života hlasatele evangelia, požádal ho proto, zda by se k němu směl připojit.

František neměl žádné námitky, a tak se stal Jiljí (Egidio) po Bernardu z Quintavalle a Petru Cattanim jedním z prvních druhů (přišel zhruba týden po nich) Prosfářka z Assisi. K jeho začátkům v řádu menších bratří se váže historka, jak k této skupince přišel žebrák a prosil Františka o almužnu. Ten vyzval Jiljího, aby mu věnoval svůj plášť. „*A on ihned a s velikou radostí si jej svlékl a dal jej žebrákovi.*“

František ho již zanedlouho s sebou přibral na svou misijní evangelizační cestu. Tehdy ještě nepronášel veřejná kázání, „pouze“ po cestě kladl na srdce těm, které potkali: „*Milujte Boha a bojte se ho. Čiňte pokání za své hříchy.*“ Jiljí ho přitom doplňoval prostou výzvou: „*Dělejte, co vám*

říká, protože vám radí velmi dobře.“ Jiljí s Františkem dokonce zamířil do Říma, kde papež Inocenc III. „Poverellovi“ ústně potvrdil návrh jeho řehole. Již od počátku se Jiljí vyznačoval obdivuhodnou pokorou, jež se snoubila s chudobou, kterou si dobrovolně vybral.

Někdy v roce 1212 se Egidio vypravil s Františkovým svolením na pouť do Santiaga de Compostela, po návratu zamířil „na druhou stranu“, a sice do Svaté země. Během svého putování si na chléb vydělával pomocnými pracemi, nosil např. vodu ze studny, pletl rohože, řezal dřevo nebo pohřbíval nebožtíky. Když ho v Rieti uhostil kardinál, trval Jiljí na tom, že si jeho pohostinnost odpracuje zametáním kardinálovy rezidence. Ze Svaté země to do Assisi vzal nazpátek přes Tunisko, kde bez bázně hlásal Krista Ježíše mezi muslimskými Saracény. Nebyl však ve svém úsilí příliš úspěšný. Vůbec celé své putování pojal jako evangelizační, snažil se během něj přibližovat ke Kristu ty, kteří mu chtěli naslouchat.

Později, asi roku 1226, jej sv. František poslal do poustevny ve Fabriano u Perugia, kde Jiljí všechen svůj volný čas strávil kontemplací. Doznával zde dokonce

Blahoslavený Jiljí z Assisi

mystické prožitky a nejen proto se těšil pověsti svatého muže oplývajícího kromě obvyčejnou moudrostí, kterou očividně neměl ze sebe – už jen z toho důvodu, že neuměl číst ani psát. Přesto za ním do jeho poustevny přicházely davy lidí pro duchovní radu i útěchu. Sám Řehoř IX., jedna z největších osobností, jaká kdy usedla na stolec sv. Petra, těžil z Jiljího rad. K této skutečnosti se druzí přezdívka, kterou Jiljí časem od lidí dostal a která hovoří za vše – *Neučeny teolog*. Ostatně vzdělávání se považoval Egidio za světskou slávu – polní trávu, řečeno pomocí českého přísloví. Pravou slávou pro něj bylo následování příkladu sv. Františka z Assisi. Modlitba, rozjímání, půst a Boží milost – tak by asi Jiljí odpověděl na otázku, jak se dostal na takové duchovní výšiny, takovýto recept by poskytl každému tazateli.

Jeho rady byly prosté, avšak úderné a „neprůstřelné“. Zmíňme třeba tu udělenou jistému člověku, který ho prosil, aby mu udělal radost: „*Bratře můj, snaž se být zadobře s Bohem, a hned budeš mít radost, kterou potřebuješ; jestliže totiž člověk ve své duši nepřipraví čistotný příbytek, ve kterém by mohl přebývat a odpočívat Bůh, nikdy nenajde místa ani odpočinku, ani pravé radosti ve tvorech. Když chce některý člověk udělat něco zlého, neprosí k tomu mnoho o radu; zato mnozí, když chtějí udělat něco dobrého, konají dlouhé porady.*“

Anebo uveďme onu scénu, kdy jej jeden člověk prosil o modlitbu. Tehdy mu ji Jiljí odmítl s odůvodněním, že když má nohy a není chromý, nemá místo sebe posílat nikoho jiného. Dotyčný namítl, že je hříšník, kdežto Jiljí je Božím přítelem.

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

Evangelium – Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno, ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „*Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.*“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hro-

bu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátna, ale dovnitř nevěšel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Na to mu menší bratr opáčil: „Kdyby byly všechny ulice města pokryty zlatem a stríbrem a vyhlásilo by se, že každý si může nabrat kolik chce, poslal bys místo sebe někoho jiného?“ – „To ne! Nespoléhal bych se na nikoho, ať by byl sebespolehlivější,“ uslyšel Jiljí upřímnou odpověď, na kterou zareagoval těmito slovy: „Stejně je to s Bohem. Je jím naplněn celý svět a každý ho může najít. Jdi proto sám a neposílej jiného.“

O modlitbu ho prosili i dva kardinálové. Těm řekl: „Pánové, proč mám za vás u Boha prosit? Vždyť vy máte větší víru i naději než já! Doufáte totiž, že svým bohatstvím a počtami i statky tohoto světa dojdete spasení. A já při tolika protivenstvích a bolestech se ještě obávám, že zahynu.“

„Mám za to, že v tomto životě jsou dvě největší milosti a dva Boží dary, totiž: setrávat s láskou ve službě Boží a vždycky se chránit pádu do hříchu,“ říkával Jiljí a zdůrazňoval přitom ctnost čistoty, poněvadž „přelíbezná čistota má v sobě nějakou dokonalost, ale žádná jiná ctnost nemůže být dokonalá bez čistoty.“

Nevyčtené moudrosti „Neučěného teologa“ si vysoce vážil takový učenec, jakým byl sv. Bonaventura, jenž se o něm velmi pochvalně zmiňuje v životopise sv. Františka *Legenda maior*: „... muž plný Boha a hodný slavné paměti. Později vynikl slavnými ctnostmi, jak to o něm předpověděl sluha Páně, ač byl člověk neučený a prostý, a povznesl se k vrcholu nebeského nazarání. V různých obdobích neustále směřoval svými činy vzhůru, a sám jsem viděl na vlastní oči, jak byl častými vytrženími uchvacován v Boha, takže se zdálo, že žije mezi lidmi po andělsku, a ne po lidsku.“ Tato vytržení přicházela mj. vždy, když zaslechl zmínku o ráji.

Jiljí z Assisi zesnul v Pánu v Perugii 23. dubna 1262. Podle legendy jeden zbožný muž „uzřel jeho duši vycházet v tu chvíli z očiště a vstupovat na nebesa. Ježíš Kristus mu přicházel naproti a duše bratra Jiljího s množstvím andělů a se všemi těmi dušemi za překrásné melodie vešla do rajske slávy“.

V Perugii byl též pochován. Věřící k němu po staletí chovali úctu – roku 1777 ji potvrdil papež Pius VI., když „Neučěného teologa“ zapsal do seznamu blahoslavených, přičemž za den jeho liturgické památky určil 23. duben, tj. den Jiljího odchodu na věčnost.

Nezapomínejme na Boží skutky, jinak ztratíme naději

– dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

hrobu vonné oleje, učinily stejnou zkušenost. „Zmocnila se jich bázeň a sklopily oči k zemi“, ale byly ohromeny, když slyšely slova andělů: „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“ (srov. Lk 24,5)

Ani my, stejně jako Petr a ženy, nebudeme život, zůstaneme-li zarmoucení a v beznaději, uvízneme-li sami v sobě. Otevřme Pánu svoje zapečetěné hroby, aby vstoupil Ježíš a daroval nám život; přinesme mu kameny zahořklosti a balvany minulosti, tíživé spousty slabostí a poklesků. On touží přijít a vzít nás za ruku, aby nás vyprostil z úzkosti. První kámen, který je nutné tuto noc odvalit, je beznaděť, která nás uzavírá do sebe. Kéž nás Pán vysvobodí z této hrozné léčky, z beznaděje těch křesťanů, kteří žijí jako by Pán nevstal z mrtvých a jako by středem života byly naše problémy.

Vidíme a stále budeme vidět problémy svého bližního i svoje vlastní. Vždycky zde budou, ale v této noci je třeba tyto problémy vystavit světlu Zmrtvýchvstalého a tak je v určitém smyslu „evangelizovat“. Temnoty a obavy nemají přitahovat pohled duše a zmocňovat se srdce. Slyšme však andělova slova: Pán „není tady, byl vzkříšen“ (Lk 24,6). On je naší největší radostí, vždycky je po našem boku a nikdy nás nezklame.

Takový je základ naděje, která není pouhým optimismem, ani psychologickým postojem nebo dobromyslnou výzvou ke smělosti. Křesťanská naděje je dar, který máme od Boha, pokud vycházíme ze sebe a otevíráme se jemu. Tato naděje neklame, protože Duch Svatý byl vyliť do našich srdcí (srov. Řím 5,5). Utěšitel nedělá všechno na pohled krásným, neodstraňuje zlo kouzelnou hůlkou, nýbrž vlévá do života pravou sílu, kterou není absence problémů, nýbrž jistota, že jsme milováni Kristem, který nám vždycky odpouští a který pro nás přemohl hřích, smrt a strach. Dnes je slavnost naší naděje, slavíme tuto jistotu: nic a nikdo nás nebude nikdy moci odloučit od jeho lásky (srov. Řím 8,39).

Pán je živý a chce být hledán mezi živými. Kdo se s ním setká, toho posílá šířit

velikonoční zvěst, **probouzet a křísit naději** v srdcích obtížených smutkem, v těch, kdo světlo života klopotně hledají. Je jí dnes velice zapotřebí. Jako **radostní služebníci naděje** jsme povoláni zapomínat sami na sebe a zvěstovat Zmrtvýchvstalého životem a láskou, jinak budeme mezinárodní strukturou s vysokým počtem adeptů a dobrými pravidly, ale nebudeme schopni dávat naději, po které svět žízni.

Jak můžeme živit naši naději? Liturgie této noci nám dává dobrou radu. Učí nás, abychom **konali památku Božích skutků**. Čtení nám vsuktku přiblížila jeho věrnost, dějiny jeho lásky k nám. Živé Boží Slovo je schopné nás do těchto dějin lásky vtáhnout, živit naději a oživovat radost. Připomíná nám to rovněž evangelium, které jsme slyšeli. Andělé vlévají ženským naději slovy: „Vzpomeňte si, jak vám [Ježíš] řekl.“ (Lk 24,6) Nezapomínejme na jeho slovo a jeho skutky, jinak ztratíme naději. Konejme památku Páně, jeho dobroty a slov jeho života, kterými jsme byli pohnuti; pamatujme na ně a osvojme si je, abychom byli jako ranní hlídky, které umějí vyhlížet znamení Vzkříšeného.

Draží bratři a sestry, Kristus vstal z mrtvých! Otevřme se naději a dejme se na cestu; památka jeho skutků a jeho slov ať je zářivým světlem, které v důvěře řídí naše kroky ve směru Paschy, která nebude mít konce.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán
(Redakčně upraveno)

Homilie Mons. Vlastimila Kročila při národní pouti ve Svatopetrské bazilice

Homilie českobudějovického biskupa pronesená během mše při národní pouti Jubilejního roku 29. března, jíž ve Svatopetrské bazilice v Římě předsedal kardinál Dominik Duka.

Drazí spolubratři v biskupské, kněžské a jáhenské službě, pane velvyslanče, milí diváci televize Noe (a posluchači rádia Proglas), řeholníci a řeholnice, seminaristé, bratři a sestry v Kristu Ježíši, našem Pánu!

My, zde přítomní, jsme společně jako „poutníci naděje“ prošli Svatou branou a doputovali jsme do této baziliky Svatého Petra. Jsme na místě, kde rovněž zůstává otisk „české stopy“ díky generacím před námi, ale především jsme u hrobu onoho apoštola, který byl Kristem vyvolen, aby se stal Skálou, na níž je zbudována církev (srov. Mt 16,18); apoštola, který o Ježíši vyznal: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ (Mt 16,16)

Výraz „Mesiáš“ se tak stal vůbec jedním z prvních titulů nazaretského Mistra. Stojí však jistě za zmínku (jak se už ostatně zmínil otec kardinál), že právě před sto lety, tedy ve Svatém roce 1925,

papež Pius XI. encyklikou „Quas primas“ zavedl do liturgie slavnost Ježíše Krista Krále, čímž připomenul a zdůraznil i další důležitý kristologický titul – „Král“.

Po období zanikajících monarchií papež jasně deklaroval, že i přes všechny sociální proměny a politické zvraty zůstává zde jeden zcela jedinečný Král, jehož království má ne politický, nýbrž duchovní rozměr. On, Ježíš Kristus, „je král vesmíru, jemuž je podřízeno všechno tvorstvo v království věčném: v království pravdy a života, v království svatosti a milosti, v království spravedlnosti, lásky a pokoje“ (viz Preface).

Slavíme-li tedy eucharistii zde u hrobu svatého apoštola Petra, má to být pro nás především výraz vděčnosti za dar katolické víry, ale zároveň i prosba za její posílení a upevnění. Nestyďme se a budme hrdými katolickými křesťany! Snažme se ukazovat krásu církve a její duchovní bohatství! Bude-li totiž naše společenství jednotné a naše katolická identita auten-

*Mons. Vlastimil Kročil,
mše svatá při národní pouti Jubilejního
roku 29. března 2025,
Svatopetrská bazilika v Římě
(foto © Roman Albrecht,
Člověk a víra)*

tická, může to prospět nám všem, ale může to také i pozitivně přispět společnosti v celé té dnešní tolik rozhárané době, plné nesvárů, hádek, ba dokonce i válečných konfliktů.

Jak bylo už v jiných souvislostech připomenuto, prožíváme-li Jubilejní neboli Svatý rok, tak nás to uvádí až do dějin vyvoleného národa, kdy se jednou za padesát let v každé vesnici ozýval zvuk beraního rohu zvaného „jovel“ (šofar) – od něhož pochází i termín „jubileum“ – a oznamoval začátek zvláštního roku podle ustanovení Mojžíšova zákona (srov. Lv 25). Jubilejní rok se tak stal rokem odpočinku od obdělávání půdy, což bylo připomínkou toho, že ji nikdo nevlastní a nemůže ji vykořisťovat, protože patří Bohu a jím je nabídnuta jako dar, který je třeba střežit. Šlo také o odpuštění dluhů, tedy o znovunastolení sociální spravedlnosti proti nerovnostem. V neposlední řadě šlo také o osvobození otroků, aby se pěstoval sen o lidském společenství zbaveném přetvářky a diskriminace, tedy společenství, které Bůh povolal na cestu jako jednu rodinu.

O tom všem psal starozákonní prorok Izaiáš a jeho slova četl Ježíš v nazaretské

*Mše svatá při národní pouti Jubilejního roku 29. března 2025,
Svatopetrská bazilika v Římě (foto © Roman Albrecht, Člověk a víra)*

synagoze. A o tom jsme i my před chvílí slyšeli v úryvku evangelia. Ježíš přebírá tento židovský horizont jubilea a dává mu nový a konečný význam: on sám je Boží tvář, která sestoupila na zem, aby vykoupila chudé a osvobodila zajatce, přišla projevit Otcův soucit a milosrdenství s těmi, kdo jsou zraněni, kdo upadli nebo ztratili naději.

Ježíš totiž přichází, aby osvobodil ze všeho otroctví, aby otevřel oči slepým, aby osvobodil utlačované (srov. Lk 4,18-19). V takovém mesiášském programu se „Jubileum“ rozšiřuje a zahrnuje všechny formy útlatu v lidském životě, a stává se tak příležitostí pro milost osvobození těch, kdo jsou spoutáni hříchem, rezignací a zoufalstvím; stává se příležitostí pro uzdravení od veškeré vnitřní slepoty, která nedovoluje setkat se s Bohem a vidět bližního; stává se příležitostí k oživení radosti ze setkání s Bohem, a tudíž i k pokračování v životní cestě ve znamení naděje.

Ano, je to radostná zvěst, kterou Kristus přináší! A je-li tam řečeno, že je určena „chudým“, pak se můžeme ptát: Kdo jsou ti chudí? Pochopitelně jsou to ti v doslovném slova smyslu; ti, kdo nemají nikde a u nikoho oporu, kdo jsou v tomto světě bezbranní a pro které neexistuje žádné dobré slovo. Jim především přiná-

Mše svatá při národní pouti Jubilejního roku 29. března 2025, Svatopetrská bazilika v Římě (foto © Roman Polách, Člověk a víra)

Mše svatá při národní pouti Jubilejního roku 29. března 2025, Svatopetrská bazilika v Římě (foto © Roman Albrecht, Člověk a víra)

ší Syn Boží toto radostné poselství o tom, že i oni mají svou lidskou důstojnost jako všichni ostatní, že i oni jsou povoláni k radosti a stejně i jim patří Boží láska.

Ale pozor! Těmi „chudými“ jsme ve skutečnosti i my všichni! Vždyť, kdo z nás by nepotřeboval o trochu víc této naděje, kdo z nás může říci, že má dostatek lásky vůči svým bližním, kdo může říci, že má dost víry na rozdávání? Ježíš tedy přišel skutečně pro všechny, neboť každý člověk nějak strádá, každý člověk je do jisté míry chudý! Ježíš přichází, aby i nás osvobodil z naší nesvobody a spoutanosti, z naší slepoty a ochromenosti, od našich slabostí a hříchu. A jedině ten, kdo se bytostně setká s Kristem a přijme jeho poselství do svého srdce, tak postupně a velmi pomalu, po malých krůčcích, může dosahovat pravé svobody.

Říká-li Ježíš v závěru dnešního evangelia: „Dnes se naplnilo toto Písmo...“ – tak to znamená, že právě teď, už nyní je naplněno, spása je nám na dosah, toto osvobození, tato dobrá zpráva se uskutečnila. Ono „dnes“ vyslovené tehdy Ježíšem, je vztahující se „dnes“ i k nám, tak jako i ke každé době a ke každé lidské situaci, protože v každé době a v každé situaci Kristus působí, osvobozuje a zachraňuje!

„A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli.“ Ježíš stál přede všemi jako

ten, v němž docházejí naplnění všechny předobrazy Starého zákona. Stál tehdy přede všemi jako ten, který byl posvěcen mocí Ducha Svatého, jako nejvyšší a věčný kněz Nové smlouvy. Viděli vlastně toho, který – jak se píše v knize Zjevení – je „alfa i omega, který je, který byl a který přijde, Věsládný“ (Zj 1,8).

I když si to ne všichni a vždy chtějí přiznat, tak skutečně platí, že každý člověk – dříve či později – se bude muset konfrontovat s Kristovou tvář a jeho evangeliem. Ano, každý člověk musí zaujmout nějaký postoj vůči Kristu, buď jde o postoj přijetí, nebo o postoj odmítnutí.

Ptejme se proto dnes každý sám sebe: Ke komu upírám svůj pohled? Pošilhávám někam jinam, více doleva či doprava, nebo skutečně upírám svůj pohled na Vykupitele?

Bratři a sestry, děkujeme v této chvíli našemu Pánu Ježíši Kristu za jeho spásné dílo a za jeho pomoc, kterou nabízí. S láskou také myslíme na „Petra našich dnů“, papeže Františka, a vyprošujeme mu posilu v jeho nemoci. Mějme přítom vždy zrak upřený na toho, o němž svatý Petr vyznal: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého!“

Amen!

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Největší rána Země - prázdný hrob (1)

Pouze k jednomu hrobu přivalili v dějinách světa kámen a postavili vojáka na stráž, aby zabránili mrtvému vstát. Byl to Kristusův hrob o večeru pátku, zvaného Velký. Může být něco směšnějšího než pohled na ozbrojené vojáky hlídající mrtvé tělo? Stráže byly postaveny ze strachu, že by Mrtvý začal chodit, že by Umlčený promluvil a probodené Srdce by opět začalo bít. Řekli, že zemřel; věděli, že je mrtvý; říkali, že nevstane z mrtvých; a přesto ho hlídali! Otevřeně ho nazvali podvodníkem. Bude snad ještě podvádět? Vyhraje snad válku o život, pravdu a lásku ten, kdo je „přesvědčil“ o tom, že oni vyhráli tento zápas? Pamatovali si, že nazval své tělo chrámem a že tři dny po jeho zničení ho znovu vybuduje. Řekl, že je jako Jonáš, který byl tři dny v břichu velryby; tak i on bude v břichu země tři dny a potom vstane. Po třech dnech Abrahám dostal zpět svého syna Izáka, jehož měl obětovat; tři dny byla v Egyptě nepřirozená tma; třetího dne sestoupil Bůh na horu Sinaj. A nyní zde byl znovu strach z třetího dne. Proto velekněží a farizeové v brzké sobotní ráno porušili sabat a dostavili se k Pilátovi:

„Pane, vzpomněli jsme si, že onen podvodník ještě za života řekl: »Po třech dnech vstanu z mrtvých!« Příklad tedy, ať je hrob až do třetího dne zajištěn, zabrání se tak, aby nepřišli jeho učedníci, neukradli ho a neřekli lidu: »On vstal z mrtvých!« Tento poslední podvod by byl horší než první.“ (Mt 27,63-64)

V jejich žádosti strážit hrob do „třetího dne“ bylo více strachu z Kristových slov o zmrtnýchvstání než obav, že by apoštolové ukradli tělo a simulovali jeho zmrtnýchvstání. Ale Pilát neměl náladu na tuto skupinu, neboť zapřičinili odsouzení nevinné krve. Oficiálně si dal ověřit, že Kristus je mrtev. Proto se nechtěl poddat absurdnímu požadavku použít císařovy jednotky, aby hlídaly mrtvého Žida. Pilát jim řekl:

„Máte stráž, jděte a zabezpečte se, jak myslíte.“ (Mt 27,65)

Stráž měla zabránit násilí, pečeť měla předejít podvodu. Musí tam být pečeť,

a nepřítelé se o pečeť postarali. Musí tam být stráž, a nepřítelé ji musí držet. Potvrzení o smrti a zmrtnýchvstání musí být podepsáno nepříteli. Pohany přesvědčila příroda, že Kristus je mrtev. Židy uspokojil Zákon, že je mrtev.

Oni tedy šli a zabezpečili hrob tím, že zapčetili kámen a postavili stráž. (Mt 27,66)

Král ležel v hrobce a stráž kolem něho. Při hlídání tohoto mrtvého nejvíce překvapuje to, že Kristovi nepřítelé očekávali zmrtnýchvstání, ale jeho přátelé nikoliv. Věřící byli skeptiky a nevěřící věřili. Aby jeho následovníci uvěřili, budou potřebovat důkazy a budou se jich dožadovat. Ve třech velkých scénách dramatu zmrtnýchvstání byl nádech smutku a nevěry. V první scéně se odehraje zjevení Marii Magdaléně, která přišla k hrobu brzy ráno s vonnými mastmi; ne aby pozdravila Spasitele, ale aby pomazala mrtvé tělo.

MAGDALÉNA U HROBU

V pološeru nedělního rána několik žen přicházelo k hrobu. Přinášely masti, což dokazuje, že neočekávaly zmrtnýchvstání. Bylo to zvláštní, když náš Pán tolikrát hovořil o své smrti a vzkříšení. Ale

i učedníci i ženy, kdykoliv předpověděl své umučení, si více pamatovali jeho smrt než jeho zmrtnýchvstání. Nikdy se jim to nezdálo možné; zmrtnýchvstání bylo cizí jejich myšlenkám. Když přivalili kámen k hrobce, nebyl pochován jen Kristus, ale i veškeré jejich naděje. Jedinou myšlenkou, již se ženy zabývaly, bylo pomazání Kristova mrtvého těla. Byl to čin zrozený ze zoufalství a nevěřící lásky. Ty dvě ženy byly svědkyněmi pohřbení, proto byly naplněny starostmi:

„Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“ (Mk 16,3)

Byl to výkřik malověrných srdcí. Silní muži zajistili vchod do hrobu tím, že tam umístili obrovský kámen. Ženy byly ustarané, jak odstraní bariéru, aby mohly vykonat skutek milosrdenství. Muži by k hrobu nepřišli. Pokud ano, tak pouze na rozkaz – tak málo věřili. A ženy přišly jen proto, aby ve svém žalu našly útěchu nabalzamováním mrtvého. Tvrdění, že zbožné ženy očekávaly Kristovo zmrtnýchvstání, je v rozporu s dějinami.

Zmrtnýchvstání bylo něco, co nikdo nikdy neočekával. Jejich myšlení nebylo z takové lásky, z jaké se mohlo zrodit takovéto očekávání.

Ale když se přibližovaly, našly kámen odvalený. Před jejich příchodem se odehrálo velké zemětřesení. Pánův anděl, který sestoupil z nebe, odvalil kámen a seděl na něm:

Jeho zjev byl jako blesk a jeho šat byl bílý jako sníh. Strážcové se při pohledu na něho roztrásli hrůzou a byli jakoby mrtví. (Mt 28,3-4)

Když ženy přišly blíže, viděly, že kámen, ačkoliv byl pořádně veliký, je již odvalen. Ale nenapadlo je, že Ježíšovo tělo je už vzkříšené. Usuzovaly, že někdo kámen odstranil. Namísto Učitelova mrtvého těla však viděly anděla, jehož zjev byl jako blesk a jeho oděv bílý jako sníh. Řekl jim:

„Neděste se. Hledáte Ježíše Nazaretského, toho ukřižovaného: on vstal z mrtvých, tady není. Tohle je místo, kam ho položili. Ale jděte a řekněte jeho učedníkům a Petrovi, že jde před vámi do Galileje: právě tam ho uvidíte, jak vám řekl.“ (Mk 16,6-7)

NICEJSKÉ VYZNÁNÍ VÍRY SLAVÍ 1 700 LET

Mezinárodní teologická komise vydala dokument u příležitosti 1 700. výročí prvního ekumenického koncilu v Niceji. Připomíná nejen historickou důležitost vyznání víry, ale také jeho aktuální význam pro jednotu církve a novou evangelizaci.

Dne 20. května 2025 si křesťané připomenou 1 700. výročí zahájení Nicejského koncilu (325), který poprvé v dějinách formuloval společné a závazné vyznání víry v Trojjediného Boha a ve spásu skrze Ježíše Krista. Vyznání víry, později doplněné na koncilu v Konstantinopoli (381), se stalo jakousi identifikační kartou křesťanství a dodnes tvoří základ víry milionů lidí.

U příležitosti tohoto výročí vydala Mezinárodní teologická komise dokument „Ježíš Kristus, Syn Boží, Spasitel – 1 700. výročí Nicejského koncilu“ (325–2025), který nabízí nejen teologickou reflexi historické události, ale také podněty k současnému hlásání evangelia. Dokument vznikl během pětiletého funkčního období komise a byl schválen v roce 2024, s konečným souhlasem papeže Františka.

Text ve čtyřech kapitolách rozebírá duchovní a pastorační bohatství nicejského vyznání: jeho význam pro jednotu křesťanů, roli v liturgii a katechezi, vliv na utváření církevní identity i jeho srozumitelnost a otevřenost pro všechny věřící. Zvláštní důraz je kladen na výzvu k jednotnému slavení Velikonoc – v roce 2025 je totiž slaví všechny křesťanské církve ve stejný den.

Dokument připomíná, že vyznání víry zůstává i po 1 700 letech základem křesťanské naděje a výzvou k novému oživení víry. Jde o výzvu, která zahrnuje službu nejmenším, hlásání Krista ukřižovaného i vnímavost vůči utrpení světa. Na 20. května se chystá studijní den na Papežské univerzitě Urbaniana v Římě, kde budou o tématu diskutovat autoři dokumentu a další odborníci. Plné znění textu je dostupné na webu Dikasteria pro nauku víry.

Zdroj: Vatican News, anglická sekce
Převzato z www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Zmrtvýchvstání pro anděla nebylo tajemstvím, ale Kristova smrt ano. Člověku smrt nebyla tajemstvím, avšak jeho zmrtvýchvstání ano. To, co je přirozené andělovi, bylo proto třeba oznámit lidem. U Spasitelova hrobu bylo o jednoho strážce víc, než určili jeho nepřátelé, byl tam anděl. U Pánova hrobu bylo o jednoho vojáka víc, než určil Pilát.

Andělova slova byla prvním evangeliem o zmrtvýchvstání; a toto evangelium se ještě vracelo k umučení, protože anděl o něm hovořil jako o „Ježíši Nazaretském, který byl ukřižován“. Tato slova oznamovala jeho lidské jméno, nevýznamné místo jeho původu a potupnou smrt; všechny tři – poníženost, potupa a hanba – se dostávají do vztahu s jeho zmrtvýchvstáním. Betlém, Nazaret a Jeruzalém jsou identifikačními údaji jeho zmrtvýchvstání.

Andělova slova – „Tohle je místo, kam ho položili“ – potvrdila skutečnost jeho smrti a naplnění starodávných prorocství. Náhrobní kameny nesou nápis: *Hic jacet* anebo „Zde odpočívá“. Pak následuje jméno mrtvého a nějaká chvála na zesnulého. Ale sem nic podobného anděl nenapsal, dokonce vyslovil zcela odlišný epitaf: „Není tu.“ Anděl pozval ženy, aby se podívaly na místo, kde bylo uloženo tělo jejich Pána, jako by prázdný hrob byl dostatečným důkazem zmrtvýchvstání. Nařídil jim, aby pospíchaly a podaly zprávu o vzkříšení. Panně bylo oznámeno narození Božího Syna. Padlé ženě bylo oznámeno jeho zmrtvýchvstání.

Ženy, které viděly prázdný hrob, byly poslány za Petrem, který jednou odrazil Pána od kříže a třikrát ho zapřel. Hřích a zapření nemohly udusit Boží lásku. Je však paradoxní, že čím větší je hřích, tím menší je víra. A čím větší je pokání za hřích, tím je také víra větší. Kristus přišel ke ztraceným ovcím, které zabloudily v divočině, ale nejpřesvědčivější nabídky lásky adresuje veřejným hříšníkům a prostitutkám, zapírajícímu Petrovi a pronásledujícímu Pavlovi. Muži, jehož nazval Skálou, anděl posílá po ženách poselství: „Jděte, řekněte Petrovi.“

Totéž upřednostňování Petrovy osoby, jakého se mu dostalo během veřejného působení, pokračuje i po zmrtvýchvstání. Ačkoliv se zde Petr vzpomíná spolu s apoštoly, jejichž byl hlavou, Pán

se zjevil samotnému Petrovi ještě dříve než učedníkům na cestě do Emauz. Učedníci sami říkali, že se Pán zjevil Petrovi. Radostná zpráva vykoupení byla tak odevzdána ženě, která padla, a apoštolovi, který zapřel; ale oba se káli.

Marie Magdaléna, která ve tmě kráčela před svými společnicemi, si všimla, že kámen je odvalen a vchod je doširoka otevřen. Stačil krátký pohled a viděla, že hrob je prázdný. Její první myšlenka patřila apoštolům, Petrovi a Janovi, za nimiž se vzrušeně rozběhla. Podle Mojžíšova zákona se žena nepovažovala za hodnou podávat svědectví. Ale Marie jim nepřinesla zvěst o zmrtvýchvstání; to neočekávala. Předpokládala, že Pán je stále ještě v moci smrti, proto řekla Petrovi a Janovi:

„Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ (Jan 20,2)

Ze všech učedníků a následovníků pouhých pět „bdělo“: tři ženy a dva muži – podobně jako v podobenství o těch, co čekali na příchod ženicha. Nikdo neměl na mysli zmrtvýchvstání.

Velmi vzrušení také Petr a Jan běželi k hrobu a zanechali Marii daleko za sebou. Jan byl lepší běžec a přiběhl na místo první. Když doběhl Petr, oba vstoupili do hrobu, kde viděli plátno složené společně se šátkem, který měl Ježíš na hlavě. Ten však byl samostatně složený vedle. To, co se v hrobě stalo, stalo se decentně a podle řádu, nemohlo být řeči o zlodějích, ani o přátelích. Tělo bylo z hrobu pryč. Původní roucha našli složená. Kdyby byli tělo ukradli učedníci, nebyli by ve spěchu odbalovali z těla roucha a nenechali by je tam. Kristus z nich vyšel svojí božskou mocí. Petr a Jan

... nevěděli totiž ještě, že podle Písma měl vstát z mrtvých. (Jan 20,9)

Měli fakta a důkazy o zmrtvýchvstání; ale ještě stále nechápali jeho plný význam. Pán nyní započal první ze svých jedenácti zjevení, zaznamenaných mezi zmrtvýchvstáním a nanebevstoupením: zjevení apoštolům, zjevení pěti stům bratří na jednu, zjevení ženám.

(Pokračování)

Z knihy Fulton J. Sheen: *Život Krista. Dobrá kniha, Trnava 2023. Str. 630–637.*
Přeložil -dd- (Redakčně upraveno)

Chléb svaté Zity (18)

Ruch z dvorany pronikal do všech koutů zámku. Panstvo se rozhodlo pro piknik v neďalekém lesíku. Dámy v letních šatech se usazovaly do kočárů.

„Zito, zapomněla jsem si v pokoji slunečník, přines mi ho,“ řekla smějící se Isabella, které se konečně podařilo upoutat Alessandrovu pozornost.

Paní Fatinelliiová vyšla do dvorany. Pozornýma očima prohlédla vůz s naloženým jídlem. „Zito, je všechno nachystané? Nezapomněla jsi na nic?“

„Zito, zlato, skočte do salónu, nechala jsem tam kapesník,“ oslovila ji teta Margherita.

Zita nevěděla, kde jí hlava stojí. Zaběhla zpět do zámku. Ze salónu vzala kapesník, z pokoje slunečník pro Isabelu a v duchu přemítala, zda je v koších s potravinami opravdu vše.

Když se potom daly kočáry s panstvem do pohybu, doprovázeny vozem s Leou a její sestrou, kterou si také najali na výpomocné práce, služebnictvo si oddechlo. Víno, které jim včera pan Fatinelli daroval, bylo lahodné, ale těžké. Ještě nyní jsou z něj otupeni.

„Mariso, máš celé dopoledne na to, abys dala do pořádku kuchyň. Na oběd budou placky s máslem a syrovou zeleninou. Pro panstvo připrav na večeři maso na šťávě se zeleninovým pyré a upeč sýrový koláč.“ Zita vydávala příkazy podle pokynů milostivé paní. Ta nejdřív chtěla, aby Zita jela s nimi, ale když uviděla, jaký nepořádek vládne v salóně a ložnicích, raději jí přikázala, aby zůstala doma a dohlédla na úklid celého sídla.

„Rebecca, vezmi si někoho k sobě a uklid hostinské pokoje. Salón si vezmu na starost já. Ornesto, pomoz Marise v kuchyni a potom nasbírej maliny, zítra se budou péct koláče. A svižně. Bolehlav vás při práci rychle přejde.“ Zita je sice litovala, ale musela trvat na splnění povinností.

Všichni se rozešli a Zita vešla do kuchyně. Na stole byly naskládány mísy s nedojedenými jídly ze včerejší oslavy. Mouchy už kroužily okolo, ale Zita je předběhla. Všechny zbytky sesbírala, dala do misek

a vyšla před zámek. Věděla, že žebráci v tuto dobu postávají na cestičce, aby si vyprosili almužnu.

„Nechť jsou vám ke zdraví a k užítku,“ odpověděla, když jí vřele děkovali, „a pomodlete se za moje dobré pány, od nichž máte takovou hojnou almužnu,“ dodala a s radostí v srdci se vrátila do letního sídla.

Ačkoli salón nad ránem uklidila, opět v něm vládl nepořádek. Z koutu na chodbě vzala velký koš a ukládala do něj talíře, mísy, misky, poháry a vše, co na stůl nepatří.

Sundala z něj ubrus, který byl ráno bělejší než sníh, ale nyní byl samá skvrna. Hned s ním vyšla na dvůr a namočila ho do kádě s vodou, do které přisypala sůl, aby se skvrny vybělily, a dřevěnou vařečkou ho přetáčela na všechny strany.

Do dvora vjel vůz s Robertem. Panstvo ho poslalo zpět s příkazem, aby pro ně napoledne přijel. Zita ho s úsměvem pozdravila. Ještě jednou ubrus promáchala a nechala ho odmočit. Setřela prach, na stůl prostřela čistý ubrus a do otevřených oken dala vyvětrat polštáře. Potom šla zkontrolovat hostinské pokoje. Jen se leskly! Spokojená, že je vše téměř hotové, sešla do přízemí. Rebecca právě umývala podlahu.

„Práce ti jde jak po másle,“ vlídně jí pochválila.

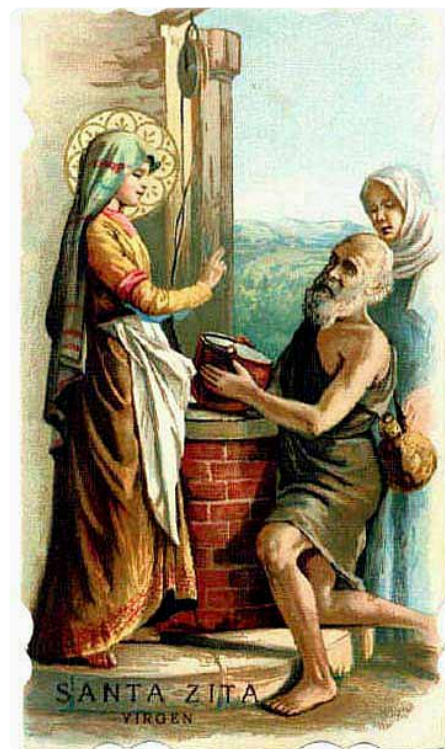
Rebecca se na okamžik začervenala. „Tady mi jde všechno líp od ruky než v Luce,“ zasmála se. „Co mám ještě udělat? Nebo mám pomoct Marise?“ Byla přechoťná, až nad ní Zita nevěřicně kroutila hlavou.

„Budu ráda, když jí pomůžeš. Ještě ji pořád bolí ruka, i když o tom nemluví. Můžeš připravit mouku, uhnětu těsto na chléb.“ Otočila se a znovu vyběhla do poschodí, aby uklidila ložnice domácích pánů, které má na starosti.

Po hodině si sedla na čalouněnou lavici na chodbě pod velkým oknem, aby si trochu odpočinula. Znenadání se u ní objevil Roberto.

„Odpočíváš?“ Přisedl si.

„Dala jsem si krátkou přestávku, abych nabrala sílu na další práci,“ usmála se

a kousek si odsedla. Robertova noha se dotýkala jejího kolene a to jí nebylo příjemné. Vtom se Roberto nahnul, prudce ji chytl za bradu a nenasytně se přisál svými rty na Zitinu ústa.

Zita se vyškubla a udeřila ho po tváři. Myslela, že se Roberto vzpomene, ale facka v něm vyvolala novou vášně. Ještě silněji ji sevřel a rukama jí začal chytat pod sukni. Šokovaná Zita se chtěla vytrhnout, ale mužské ruce byly silnější. Viděla, že Roberto k ní opět naklání tvář, aby ji políbil. Chtěla mu v tom zabránit, tak mu poškrábala tvář. I když neměla dlouhé nehty, přece zanechaly na Robertově tváři pořádnou rýhu.

„Roberto, víckrát to nezkoušej! Běž si po své práci a vyhýbej se mi! Nebudu žalovat milostivému pánovi, aby tě nevyhodil z práce. Ale ještě jednou na mě sáhneš a páni se všechno dozví!“ řekla rázně a odstrčila ho takovou silou, až se Roberto musel chytit zdi.

S bušícím srdcem vyběhla do podkrovní. Vešla do svého pokoje a pro jistotu zamkla. Padla pod křížem na kolena a rozplakala se. Bylo jí líto Roberta a jeho zkaženosti, ale zároveň děkovala Bohu, že jí dal sílu zachránit se. Prosila, aby se Pán smiloval nad všemi, kteří se chovají jako Roberto, a dal jim milost litovat svých skutků.

„Ježíši, obětují ti tělo i svou duši pro čas i věčnost,“ obnovovala v tichosti srdce svůj slib panenské čistoty.

Bohu se její oddanost a věrnost líbila, hned ji odměnil, neboť její duše se ocitla ve vytržení. Kdyby se v té chvíli podívala na svůj obraz v zrcadle, uviděla by nebeskou tvář se všemi známkami čistého, neposkvrněného panenství.

Zita se však dívala na zeď, na které visí kříž. Tam se jí zjevila přesvatá Maria ve své panenské důstojnosti a velebnosti, jako Královna všech panen, jako první, která zasnoubila Bohu své panenství.

Uviděla ji jako Matku, která byla obdařena mateřstvím Božího Syna. Viděla ji obklopenou sbory panen, které si dokázaly uhájit svůj klenot navzdory různým, často nebezpečným okolnostem, někdy i za mučení, prožitého ve vězení. Viděla všechna muka, kterými musely projít, ale vytrvaly v nich s andělskou trpělivostí a láskou k této ctnosti. Viděla nejen obdiv pohanů, ale i úctu církve k panenství a Ježíše, jak vyznamenává panenství na zemi a dává mu přednost před jiným.

Nebeská královna se k ní přiblížila s takovou něhou a milostí, že kdyby se jí na to někdo ptal, nedokázala by to popsat. Z Mariiných královských úst vycházela slova chvály pro její vítězství a zároveň povzbuzování k vytrvalosti s příslibem její ochrany. Potom jí svatá Panna ukázala nádherný trůn uprostřed sboru panen, který je připravený pro ni, a do ruky jí vložila trpytivou lilii.

„Bílá barva znamená neposkvrněnou čistotu těla i duše. Vysoký stonek ukazuje směr duše k nebi a opovrhování vším pozemským. Otevřený kalich květu značí otevřeného ducha a srdce otevřené pro dary Ducha Svatého. Omamná vůně, jež z ní vychází, poukazuje na dobrý příklad. Osamělost květu představuje vzdalování se od světa a trny na ní jsou umrtvování vášní a ochrana spasení. Měj obraz lilie neustále před očima a pamatuj na její význam,“ řekla jí nejsvětější Panna. A vytržení skončilo.

Panstvo se vrátilo z výletu v dobré náladě. Všichni se uchýlili do ložnic, aby si chvíli odpočinuli od žhnoucího slunce, a potom se sešli v salónu na večeři.

Pan Fatinelli však zamířil na dvůr. Když pro ně Roberto přijel, hned si všiml

krvavého šrámu na jeho tváři. Ale na otázku, co se mu stalo, kočí jen zamumlal, že se poškrábal o vinnou révu. Tomu moc nevěřil, protože ví, že vinná réva nemá trny.

„Rebecca, ty určitě víš, co se stalo Robertovi,“ zeptal se přímo, že ani neměla čas cítit se dotčeně, že z ní dělá drbnu. Chtěla se vymluvit, ale sotva spatřila pánův přísný zrak, všechno řekla.

„Milostivý pane, Zita neví, že jsem se procházela po zámku... ale svou práci jsem už měla hotovou,“ rychle dodala, aby si pán nemyslel, že neplní své povinnosti.

„A co jsi tedy viděla?“ hořel nedočkavostí.

„Roberto se vrhl na Zitu, když odpovídala na pohovce. Také byla v jednom kole, tak si odpočinula. Nejdřív si k ní přisedl a potom... Milostivý pane, on ji chtěl... Vždyť víte co,“ sklopila zrudlou tvář k podlaze.

„Je dobře, že jsi mi to řekla. Takové věci nemůžu na svém panství trpět,“ řekl a odešel do stáje.

Roberto tam česal drátěným kartáčem hřebci hřívu. Když spatřil pána, dostal strach. Přísný pohled pánových očí nevěstil nic dobrého.

„Stále trváš na tom, že ses poškrábal o vinnou révu?“ zeptal se ho pan Fatinelli.

„Ano, je to tak,“ zašeptal Roberto.

„Pojď tedy se mnou a ukaž mi ten trn, co se ti zařízil do tváře. Hned dám zahradníkovi příkaz, aby ho odřezal.“

Roberto viděl, že musí s pravdou ven. Ošival se, ale potom se přiznal, že mu škrábance udělala Zita.

„Toto nemůžu strpět! Jsme bohobojná rodina, všechno služebnictvo vedeme k oddanosti Bohu, ale ty jsi nás svým paktem s ďáblem pošpinil! Běž mi z očí! Nechci tě už na svém panství vidět!“ rozhořčil se znechucený Guglielmo.

„Ale milostivý pane...“ zakoktal Roberto. Došlo mu, že ztratí příjem a obživu. „Z čeho užívám matku a sestry? Můj plat je jediný příjem celé rodiny,“ snažil se ho obměkčit.

„Na to jsi měl myslet předtím, než ses dal dohromady s padlým andělem. Běž pryč! Plat ti pošlu, až se vrátíme do Luccy.“ Víc už se s ním nemínil bavit.

Rozzlobený se vrátil na zámek a zaklepal na dveře manželčiny ložnice. Když zaslechl její tiché „volno“, vešel dovnitř a vše jí vypověděl.

„Drahý, to je ale hrozná ohavnost, a pod naší střechou!“ přežehnala se paní Bianca. „Udělal jsi dobře. Jen doufám, že toho nemá na svědomí ještě víc. Zita by mi to snad řekla.“

„Zitu z toho vynech. Má tak dobré srdce, že by mlčela, jen aby nás nezarmoutila. Jak ji znám, určitě se už za toho ničemníka pomodlila a vyprošovala mu milost. Prosim tě, Bianco, nedělej z toho aféru, mlčet je někdy opravdu zlato!“ Pohládl ji po ruce a vyšel z ložnice. Odpočinek potřebuje jako sůl. Musí utišit bušící srdce a zdřímnout si. – Pokud se mi to po té nechutnosti podaří, pomyslel si.

12. KAPITOLA

Smutná dovolená

Léto se přehouplo do podzimu. Panstvo ještě sem tam vzpomínalo na vydařené prázdniny v Lunatě, ale myšlenkami už byli víceméně v Castelnovo di Garfagnana, kam se chystalo na dvoutýdenní návštěvu. Nejvíce se těšila Isabella. Nemohla se dočkat, až se znovu uvidí s Alessandrem.

Paní Fatinelliiová už v Lunatě poznala, že se s ní něco děje, a když dceru vzpovídala, potvrdila si, že ji předtucha nezklamala. Její děvčátko se zamilovalo. Promluvila si s manželem a naznačila mu, že by bylo vhodné pohovořit s Alessandrovým otcem.

Ve dvoraně paláce via Fontane bylo rušno. Pan Fatinelli dával příkazy novému podkonímu, služby pobíhaly se zavazadly a nakládaly je na vozy, Marisa rychle ukládala jídlo do košíku, aby zahnali hlad, kdyby je po cestě přepadl.

Zita vyšla do dvorany s rancem v ruce. Měla v něm náhradní šaty a úspory z několikaměsíční výplaty, aby je dala rodičům. Sama nic nepotřebuje, v paláci má každý den stravu, šaty si šetří a na nějakou parádu nemá ani pomyslení.

„Milostivá paní, přišla jsem se rozloučit,“ řekla potichu Zita, aby paní Biancu nevylekala. Jako každý rok odchází na osm dní domů.

Paní Fatinelliiová na ni něžně pohlédla. „Buď na cestě opatrná a pozdravuj rodiče. V kuchyni jsem ti nechala připravit koš. Myslím, že ho uneseš.“

„Ale...“ chtěla Zita něco namítnout, avšak milostivá paní ji rázně přerušila.

„Žádné ale. Dary se neodmítají. Nedala jsem tam nic, co by bylo zbytečné.“ Kývla na Rebeccu, aby přinesla koš.

„Pozdravuj doma,“ a Rebecca jí ho položila k nohám.

Zita si dala ranec na vrch koše s popruhy a Rebecca jí ho pomohla naložit na záda.

„Rebecco, prosím tě, postarej se o Marisu, víš, že má ruku stále bolestivou. A dohlédni i na ostatní, aby nezlenivěli.“ Upravila si koš, aby jí lépe seděl na zádech, a rázně vykročila. Čekala ji čtyřkilometrová cesta.

Nebe bylo čisté, bez jediného obláčku. Slunce vysílalo na zem poslední paprsky babího léta a šeptalo, že vládu brzy přenechá barevnému podzimu. Zita kráčela pomalu, koš na zádech jí nedovolil, aby šla rychle, i když se nemohla dočkat, až stane na prahu rodného domu.

Konečně, pousmála se, když vstoupila na dvorek plný květin.

„Zito, počkej!“ Zaslechla známý hlas a otočila se. Strýček Grazian spěchal k domku.

„Vítej, dcerko, přišla ses podívat na maminku?“ A políbil ji na tvář.

„Ano, mám volno, těším se na oba.“ S ruměncem na tváři se mu vymanila z objetí.

Společně vešli dovnitř a hned si všimla, že něco není v pořádku. Maminka ležela v posteli a otec se zamyšleně díval na kříž na stěně.

Sundala ze zad koš. „Maminko, tatínku! Tak ráda vás vidím,“ spěchala k posteli. Nedala znát, že pohled na maminku ji vyděsil. Její zpcené čelo a rty popraskané od horečky nevěstily nic dobrého.

„Dcerko,“ zašeptala Buonissima a prudce se rozkašlala.

Zita se zpytavě podívala na otce.

„Už týden leží v horečkách a nic nepomáhá,“ vzdychl otec. „Možná, že nyní pokřeje.“ Chtěl všechny povzbudit, i když věděl, že pokud se Bůh jednou rozhodne, nic mu už nemůže stát v cestě. A Buonissima opravdu nevypadá dobře.

Strýček Grazian se posadil na stoličku vedle postele a uchopil sestřinu ruku. Tak rád by jí pomohl! Ale nevěděl jak. Jen se modlil a svěřoval ji Bohu.

(Pokračování)

Přeložila -mv- (Redakčně upraveno)

Místo potratu zázrak!

Lékař, který mou dceru přijal, po jejím vyšetření a seznámení se s dřívějšími vyšetřeními prohlásil, že za celou dobu, co pracuje v oboru, se ani v praxi, ani v odborné literatuře s podobným případem neseťkal. Řekl též, že to nelze nazvat jinak než zázrakem.

V únoru roku 2010 má dcera zjistila, že je v pozhnaném stavu. Gynekolog, ke kterému šla na prohlídku, její domněnku potvrdil. Dodal nicméně, že srdíčko děťátka netluče, ačkoliv by už tlouct mělo. Poslal ji proto do nemocnice, v níž třikrát absolvovala přípravu na umělý potrat. Díky Bohu k tomuto zákroku nedošlo a všechno dobře dopadlo.

Další tři měsíce probíhaly v pořádku, dítě se vyvíjelo, jak mělo. Mladí manželé prožívali své štěstí a už vybírali pro svou ratolest jméno. Na 18. květen měla připadnout další z pravidelných návštěv u lékaře. Nemohli jsme se jí dočkat, gynekolog nám totiž slíbil, že nám oznámí, zda to bude chlapeček, anebo holčička. Ani nás nenapadlo, že bychom se měli dozvědět nějakou špatnou zprávu. Ta však byla strašlivá: vodnatelnost a téměř úplná absence mozku u dítěte... Bylo nám řečeno,

že malíčce nemá žádnou šanci na přežití. Umřít prý může každým okamžikem, nejpozději pak ihned po porodu, když nebude schopno dýchat, sát, vidět atd. Gynekolog proto vystavil doporučení k potratu.

Zhroutil se nám svět. Byli jsme dočista bezradní, nevěděli jsme, co bude dál. Ničemu z toho, co jsme se dozvěděli, jsme nemohli uvěřit. Dcera se sesypala. Prohlásila, že to všechno musí co nejdříve skončit, že to nevydrží a dá na radu gynekologa. Věděla jsem, že potřebuje mou pomoc, avšak měla jsem na věc zcela opačný názor. Navzdory obrovskému smutku a trápení, jež jsme prožívali, jsem se snažila na dceru působit tak, jak nejlépe jsem uměla, aby si nepotřísnila ruce krví vlastního dítěte. Pán Bůh mu dal život, proto ať on rozhodne, kdy se skončí. Nikoliv ona. Bylo to hodně těžké... Chodila jsem se radit s kněžími, protože jsem si s tím sama nevěděla rady.

Rodina, v níž se šťastně narodila Marcelína

Marcelina Maria se narodila úplně zdravá 15. října 2010

Začali jsme chodit od jednoho gynekologa k druhému. Mimo jiné jsme zajeli i do Krakova, kde dceru prohlížel početný lékařský tým. Všude však jen potvrdili prvotní diagnózu. S mou dcerou to zatím šlo stále více z kopce, odmítala jíst, odmítala se stýkat s kýmkoliv, kdo nebyl členem domácnosti, nemohla spát. Když přece jen aspoň na chvíli usnula, probouzela se s křikem. Nevěděla jsem, co mám dělat. Prosila jsem Boha, aby má dcera neudělala nic, co by nebylo v souladu s jeho vůlí. „Pane, pomoz!“ volala jsem. Dnes vím, že Bůh mou modlitbu slyšel...

Přestože byla dcera rozhodnuta jít na potrat a znala už i datum přijetí do nemocnice, nakonec tam neodjela. Jeli jsme ještě k jinému gynekologovi. Diagnóza zněla stejně, nicméně tento lékař nám navrhl jiné řešení. Výslovně řekl, že by bylo dobré počkat do sedmého měsíce. Tehdy proběhne předčasný porod cisařským řezem, neboť hlavička dítěte bude velká na to, aby mohl porod proběhnout klasickým způsobem. Vysvětlil dceři, že takto nepodstoupí potrat. Řekl též, že dítě může umřít každým okamžikem.

Navzdory kříži, který jsme museli nadále nést, jsem byla šťastná, že se dcera rozhodla počkat.

Mám skvělou sousedku, která je mi vždy oporou. Pomáhala mi zvládat ty těžké týdny. Modlila se za nás a neustále opakovala: „Modli se, a všechno se může změnit.“ Přiznám se, že jednou jsem na ni už byla našťvaná a odsekla jsem: „Co se může změnit? Doroste snad mozek?“ Ona mi klidně odpověděla, že ano, že v to věří. Já takovou víru neměla. Vroucně jsem se modlila za dceru, leč v takovýto zázrak jsem nevěřila.

Dne 5. června jsem na nočním bdění ve městě Jaroslaw uslyšela z úst P. Józefa Witka slova poznání: „A nyní se budeme modlit za vytvoření chybějících orgánů.“ Okamžitě jsem věděla, že ta slova patří mně a mé dceři. Pověděla jsem to dceři a spolu se sousedkou, naším „andělem“, jsme začaly jezdit na různá místa a prosit Boha o pomoc. Sousedka prohlásila, že krom všech těch lékařů, co na světě jsou, je tady ještě jeden, nejdůležitější – Bůh, a že on může vše.

Dozvěděly jsme se, že v obci Krackowa žije kněz, který má pásek a kříž sv. Jana Pavla II. Jely jsme také za ním. P. Mięczyślaw tímto páskem ovinul břicho mé dcery a společně jsme se všichni modlili k Bohu o zázrak na přímlyvu našeho papeže.

Má dcera jezdila v mládí na různé oázy a rekolekce, jenže když se odstěhovala z domova, začala se od Boha vzdalovat. Sice jsem ji napomínala, avšak ona mi odpovídala, že ví, co dělá. Nyní, když měla nést kříž, si vzpomněla, že Bůh existuje a že na ni čeká. Znovu mu uvěřila. Od onoho momentu se její psychický stav úplně změnil. Začala žít normálním životem, vrátila se do zaměstnání, dokázala se dokonce i usmívat. Často chodila na mši svatou a také k pomníku sv. Jana Pavla II. a prosila ho o pomoc. Účastnila se mši svatých s modlitbou za uzdravení, jezdila do Krackowé a Jodłowky [poutní místo Panny Marie Utěšitelky – pozn. redakce]. Vysvětlovala jsem jí, že ne vždy se stane to, co bychom my chtěli. Pán Bůh ví nejlépe, co je pro nás dobré. Ona mi rozhodně odpovídala, že dostaneme podle toho, jak moc věříme.

Dne 21. července šla dcera ke gynekologovi, jenž ji poslal na cisařský řez. Byl

to tentýž lékař, který ji před pár měsíci poslal na potrat. Když ji nyní uviděl, velice se podivil, že je ještě těhotná. Byl přesvědčen, že při ultrazvuku uvidí velkou hlavu, ale k jeho údivu měla hlava normální rozměry, nadto nade vše v ní rozpoznal mozek. Neuměl ovšem stanovit, jak velký je a zda vůbec bude fungovat. Vodnatelnost zde byla i nadále, nicméně nepatrná. Nemám slov, abych popsala, co jsme tehdy prožívali...

Poslal nás do varšavského Ústavu pro matku a dítě (Instytut Matki i Dziecka). Lékař, který mou dceru přijal, po jejím vyšetření a seznámení se s dřívějšími vyšetřeními prohlásil, že za celou dobu, co pracuje v oboru, se ani v praxi, ani v odborné literatuře s podobným případem nesetkal. Řekl též, že to nelze nazvat jinak než zázrak. Vodnatelnost se zmenšila a mozek byl dokonce zvrátněný. Nabádal nás nicméně, abychom se neradovali předčasně, a dodal, že vše se ukáže až po porodu. My jsme však už mysleli jen a jen pozitivně.

Další týdny mýjely poklidně a my vyhlíželi s nadějí porod. Dcera byla pod neustálým dohledem ve varšavském Instytutu. A 15. října 2010 přišla na svět úplně zdravá Marcelinka Maria. Z 10 možných bodů dostala 10. Děkovali jsme Pánu Bohu, nemohli jsme tomu uvěřit, plakali jsme štěstím. U Boha není nic nemožného!

Chtěla bych, aby toto svědectví bylo apelem pro jiné matky čekající potomka, aby se navzdory složité situaci nerozhodly pro potrat. Nás tento kříž mnohému naučil. Nenesli jsme jej sami. Pomáhal nám sám Pán Ježíš, podporovalo nás plno skvělých lidí, které nám Bůh poslal do cesty. Gynekolog, který dceru jako první poslal na potrat, nám řekl, že už to nikdy neudělá, i kdyby situace vypadala ještě beznadějněji než ta naše.

Náš příběh chci zakončit krásnou krátkou modlitbou: „Miluji tě, Pane Ježíši, skládám ti díky, toužím jít za tebou každý den.“

Babička Anna

Zdroj: Uratowani. Świadectwa (díl 1.), Szczezinek 2022

Z Trwajcie w miłości 3/2023 přeložil -lr (Redakčně upraveno)

Pondělí 21. 4. 2025

6:05 Večer chval: Z přehlídky církevních škol v Odrách
7:15 Předávání OCENĚNÍ GRATIAS 2025 **8:35** Viděli jsme 5+ **9:10** Hugo a hvězda **10:20** O tom, kdo je nejsilnější **10:30** V pohorách po horách: Vysoký kámen a Havlova hora v České Kanadě **10:40** Mysterium světla: Divadlo Vítí Marčíka **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Múzy církevních škol: CZŠ Veselí nad Moravou **13:00** Dokořán: S Petrou Burianovou **14:00** Život je úžasný **16:05** Bible v písku: Velikonoční ráno **16:10** Benefiční koncert pro Ukrajinu **17:55** Sedmihlásky: Když jsem já šel z Ratiškovic **18:00** Příběhy z Dobré knihy: Svatba v Káně **18:10** Svatý Antonín **19:30** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Přejeme si... Velikonoční speciál [L] **21:30** Dokud nás svatba ne-rozdělí **23:25** V souvislostech **23:50** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 22. 4. 2025

6:05 Biblická studna **7:05** Rozumíme médiím?: Jak se proměnila média za posledních 10 let **7:30** Letní sběr: Chodské slavnosti 2015 **8:20** Buon giorno s Františkem **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Cvrlikání (84. díl): Hrozen **10:35** Noční univerzita: J. R. R. Tolkien – Sloužím Tajnému ohni – prof. Pavel Hošek **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Filipínské Rugby – hra o život **12:50** Viděli jsme [P] **13:00** Pobožnost v kapli Smrtelné úzkosti v Dachau [L] **13:35** Jan Bula – Mučednická smrt a proces blahověření **13:55** V pohorách po horách: Plešivec – Brdy **14:15** P. Richard Henkes **15:15** Mše svatá z klášterního kostela Nejsvětější krve v Dachau [L] **16:50** Příroda kolem nás: Procházka lesem. Údolí Doubravy. Od jara do podzimu. Pěvci v záchranné stanici. **17:05** Otevřené chrámy **17:20** Tanzanie – Esaro [P] **18:00** Sedmihlásky: Když jsem já šel z Ratiškovic **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Zázračný rybolov **18:15** Planeta Česko [P] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:10** Klapka: O poezii v káznici [P] **22:20** Má vlast: Vyšehrad **23:30** Terra Santa News: 16. 4. 2025 **0:00** Příběhy psané životem: Sen českého miliardáře **0:45** Zrnka naděje **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 23. 4. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a Václav Ventura **7:05** Krajiny domova – SOOS **7:15** Noční univerzita: Jan Hábl – Péče o charakter v míru i válce **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Planeta Česko **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **13:05** Duchovní krajina Novohradských hor: Svatý kámen **13:35** Jsem N: Vytrvalost **14:00** Jak potkávat svět: Se členy Janáčkova kvarteta **15:20** Tiché hrozby – Zemětrésné roje **15:50** Svedectvá života: Sr. Petra Bulvasňáková DKL – Nitra **16:10** Dobrodružství před kamerou **17:15** Vezmi a čti: Březen 2025 **17:30** Terra Santa News: 23. 4. 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky: Když jsem já šel z Ratiškovic **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Uzdravení ochrnutého **18:15** Strýček Emu **18:30** Blahověření Jána Havlíka **19:05** Viděli jsme **19:10** Přejeme si... **19:30** Benefiční koncert pro Nadaci Impuls: Praha, Betlémská kaple [L]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

21:15 Moudrost mnichů: Mistrova řehole **21:30** Voda pre Madagaskar **22:00** Noční univerzita: Petr Kadlec – Koukej, Bože, moje lajky! **22:45** Generální audience papeže Františka **23:05** Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin: Expanze lásky **23:40** Předávání OCENĚNÍ GRATIAS 2025 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 24. 4. 2025

6:05 Biblická studna: S Kateřinou Bauer **7:05** Benefiční koncert pro zahradu Hospice: Svatý Kopeček **8:25** Terra Santa News: 23. 4. 2025 **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Prasklé duše **9:35** Klapka: O poezii v káznici **10:40** Tanzanie – Esaro **11:12** Tělem i duší **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** V poušti Karakum **13:00** Mladí mladým – Stabat Mater: Svatováclavský hudební festival 2022 **14:00** Generální audience papeže Františka **14:20** V pohorách po horách: Mosty u Jablunkova – Bílý Kříž, Moravské Beskydy **14:30** Vzpomínky na mistra Martina Benku **14:55** Beatus: Původ Svatojakubské cesty **16:15** Vendelín Javorka: Misia nekončí **16:50** Luňáci červení **17:00** Dokořán: S Lucii Výbornou **18:00** Sedmihlásky: Když jsem já šel z Ratiškovic **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Povolání celníka Matouše **18:15** Ovečky: 2. neděle velikonoční **18:35** Lúky – obec v neustálém pohybu **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Štěstí trochu jinak **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Dejme dětem rodinu (1. díl): Náhradní rodinná péče: Realita a příležitosti [P] **20:40** Mezi pražci: Duben 2025 [P] **21:25** Moudrost mnichů: Acedie – neboli duchovní únava **21:40** S chutí přes práh: Klášter karmelitánů v Kostelním Vydrří **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Letem jazzem: Ke kořenům jazzu **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 25. 4. 2025

6:05 Biblická studna: S Danielem Ženatým **7:10** Kmochův Kolín 2019: Velký DO Dolní Chvatliny – Kolín **7:45** Absolventi: Karol Marko **8:15** Bohoslovci – Sloužit se všemi dary **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** ARTBITR – Kulturní magazín **9:30** Cesta k pěstounství: Proces zařazení mezi pěstouny **9:35** Můj chrám: Leoš Ryska, ředitel televize Noe, kostel sv. Marka v Ostravě-Heřmanicích **9:55** Pražská Loreta **10:20** Když bolí tělo: Lupénka **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Nebojte se...: Ptejte se kněze **15:05** Kostarika: Pura Vida **16:00** Hlubinami vesmíru s dr. Soňou Ehlerovou: Galaxie a mezihvězdná hmota, 2. díl **16:40** Strýčky z ostravské archeologie: Zkáza Ostravy **16:50** Madagaskar [P] **18:00** Sedmihlásky: Když jsem já šel z Ratiškovic **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Vysílání dvanácti apoštolů **18:13** Múzy církevních škol: Cyrilometodějské gym-

názium a SOŠPg Brno **18:35** Setkání: Michaela Šojdrová – arcibiskupský zámek a Podzámecká zahrada Kroměříž **18:45** Magazín Mary's Meals **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Svěrák jedinečnosti **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci: S Tomášem Halikem [L] **21:05** Moudrost mnichů: Pokání a trest **21:20** Dobrodružství před kamerou **22:20** Poletuchy: Na skok do Kutné Hory **23:00** Orkestra Mendoza na Folkových prázdninách **23:35** S chutí přes práh: Českomoravská Fatima v Koclířově **23:55** Danica a její příběhy **0:30** Tiché hrozby – Blízky vesmír **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 26. 4. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a Zdeněk Papoušek **7:10** Vezmi a čti: Březen 2025 **7:25** Zachraňme kostely: Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **7:45** Strýčky z ostravské archeologie: Hry a zábava ve středověké Ostravě **7:55** Otazníky kolem Jana Nepomuckého **8:30** Sedmihlásky: Když jsem já šel z Ratiškovic **8:35** Cirkus Noeland (11. díl): Roberto, Kekulín a jarní úklid **9:00** Ovečky: 2. neděle velikonoční **9:20** Strýček Emu **9:40** Viděli jsme **9:45** Benefiční koncert pro Ukrajinu **11:20** V pohorách po horách: Toulání Lednicko-valtickým areálem **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Regina Coeli **12:05** Duchovní slovo Mons. Tomáše Galise z Rožňavy: Stříhový pořad **12:30** Pod lampou **14:35** Hosté naši milí: Rožnovské slavnosti 2019 **15:35** The Elephangelist – Příběh Čecha, který mění osudy zvířat v Africe **16:00** Svět – Neobyčejné ženy **16:30** Zamyšlení Tomáše Halíka: 2. neděle velikonoční [P] **17:00** Symfonie milosrdenství [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Outdoor Films se Světlanou Jágerovou: Za žraloky [P] **21:35** V souvislostech [P] **22:00** The Chosen II. (5. díl): Duch **23:00** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:20** Poslední království draků **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 27. 4. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:55** V pohorách po horách: Stoh – Malá Fatra **7:05** Mezi pražci: Duben 2025 **7:50** Zamyšlení Tomáše Halíka: 2. neděle velikonoční **8:10** Ozvěny SDM: Koncert Scholy brněnské mládeže **9:55** Carlo Acutis [P] **10:30** Mše svatá se svatořečením Carla Acutise: Vatikán, náměstí Sv. Petra [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Přejeme si... [P] **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:00** V souvislostech **13:20** Poutníci času [P] **14:00** Muzikanti, hrajte: Lidečanka **15:10** Dokořán: S Kateřinou Kněžíkovou **16:05** ARTBITR – Kulturní magazín **16:20** Stopy apoštola Pavla v srdci Evropy: 30 let paulíněk v ČR **16:50** Koncert ZUŠ Řičany k Roku české hudby: Řičany, KC Labuť [P] **18:00** Sedmihlásky: V poli stojí Anička **18:05** Ovečky: 2. neděle velikonoční **18:25** Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot **18:55** Strýček Emu [P] **19:10** V pohorách po horách: Beňuška v pohoří Nízke Tatry **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Vůně odpuštění **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen II. (5. díl): Duch **21:05** Carlo Acutis – Aťák Boží: Štramberk, kostel sv. Jana Nepomuckého **22:05** Augustin: Hlas generací **23:05** Dobrodružství před kamerou **0:05** Viděli jsme 5+ **0:25** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:40** Přesah: S Letní scénou Musea Kampa **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 21. 4. o 20:35 hod.: V mene Krista

V mene Krista je epický biblický príbeh o zmŕtvychvstání Ježiša Krista, prerozpráván z pohľadu neveriaceho. Rímsky vojenský tribun Clavius (Joseph Fiennes) a jeho pomocník Lucius (Tom Felton) sú poverení vyriešiť záhadu okolo toho, čo sa stalo Ježišovi (vo filme označovaný hebrejským menom Yeshua, slovensky Ješua) počas týždňov nasledujúcich po jeho ukrižovaní, aby sa vyvrátili zvesti o vzkriesenom Mesiášovi a zabránilo sa povstaniu v Jeruzaleme.

Utorok 22. 4. o 18:30 hod.: Svätá omša z Vajnor

Priamy prenos svätej omše pri príležitosti 35. výročia návštevy sv. Jána Pavla II.

Streda 23. 4. o 15:15 hod.: Svätá brána otvorená

Objavme spoločne tajomstvá Svätej brány v bazilike sv. Petra vo Vatikáne. Je symbolom Krista s otvorenou náručou, symbolom jubilejného roka plného milostí. Mons. Jozef Halko nás bude sprevádzať pri objavovaní jednotlivých reliéfov na tejto bráne, ktoré sú plné duchovného posolstva pre každého z nás.

Štvrtok 24. 4. o 13:35 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Chrám Svätého hrobu)

V kresťanskej štvrti Jeruzalema sa nachádza miesto posvätné pre všetkých kresťanov – Chrám Božieho hrobu alebo aj Chrám Svätého hrobu. Baziliku Svätého hrobu vlastní spoločne rôzne cirkvi a denominácie, preto aj chrám nesie stopy každej z nich.

Piatok 25. 4. o 20:30 hod.: Láska a milosrdenstvo

Zjavenia Pána Ježiša sestre Faustíny sú dnes známe už aj na Slovensku. Aká podivuhodná a zázračná bola však cesta tohto posolstva svetu cez úskalia fašizmu, komunizmu, neschopnosti ľudí a zdržanlivého postojú Cirkvi, sa dozviete v tomto dokumente obohatenom o hrané časti.

Sobota 26. 4. o 20:30 hod.: Faustína – apoštolka Božieho milosrdenstva

Životopisný film o Faustíne M. Kowalskej predstavuje dielo katolíckej mystičky, ktorá je také výnimočné, že prekoná hranice Poľska a obletí celý svet.

Nedeľa 27. 4. o 20:30 hod.: The Chosen (Zúčtovanie)

Seriál o živote Ježiša, prerozpráván z pohľadu ľudí, ktorí ho stretli. Keď sa Quintus dozvie, kde sa Ježiš nachádza, pošle Gaia, aby ho zatkol. Učeníci sa prestávajú ovládať, keď sa dohadujú, ako reagovať. Pri hľadaní informácií o tom, kam Ježiša odvedli, stretávajú Ondrej a Filip starých priateľov.

Liturgická čtení

Nedeľa 20. 4. – slavnosť

Zmŕtvýchvstání Páně

1. čt.: Sk 10,34a.37–43

Ž 118(117),1–2.16ab+17.22–23

Odp.: 24 (*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!*)

Nebo: *Aleluja, aleluja, aleluja.*)

2. čt.: Kol 3,1–4

nebo 1 Kor 5,6b–8

Ev.: Jan 20,1–9

(večer: Lk 24,13–35)

Pondělí 21. 4. – Pondělí v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22b–33

Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 28,8–15

Úterý 22. 4. – Úterý v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 2,36–41

Ž 33(32),4–5.18–19.20+22

Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milostí.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 20,11–18

Středa 23. 4. – Středa v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 3,1–10

Ž 105(104),1–2.3–4.6–7.8–9

Odp.: 3b (*Ze srdce at se radují, kdo hledají Hospodina.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 24,13–35

Čtvrtek 24. 4. – Čtvrtek v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 3,11–26

Ž 8,2a+5.6–7.8–9

Odp.: 2ab (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 24,35–48

Pátek 25. 4. – Pátek v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 4,1–12

Ž 118(117),1–2+4.22–24.25–27a

Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhlí, stal se kvádrem nárožním.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 21,1–14

Sobota 26. 4. – Sobota v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 4,13–21

Ž 118(117),1+14–15.16ab–18.19–21

Odp.: 21a (*Děkuji ti, Hospodine, žes mě vyslyšel. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 16,9–15

BREVIÁŘ PRO LAIKY

19. – 26. DUBNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 4.		PO 21. 4.		ÚT 22. 4.		ST 23. 4.		ČT 24. 4.		PÁ 25. 4.		SO 26. 4.	
Antifona	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Antifony	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	473	529	483	541	488	547	494	553	499	559	504	565	509	570
Antifona k Zach. kantiku	473	529	483	542	489	548	494	554	499	560	504	565	509	571
Prosby	473	529	483	542	489	548	494	554	500	560	505	565	509	571
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Modlitba během dne:														
Hymnus	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541
Antifony	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	505	566	510	572
Žalmy	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	506	567	510	572
Krátké čtení	476	532	486	545	492	551	497	557	502	562	507	568	512	574
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Nešpory:														
	SO 19. 4.													
Hymnus	466	521	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533
Antifony	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Žalmy	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Kr. čtení a zpěv	468	524	480	536	487	546	493	552	498	558	503	564	508	569
Ant. ke kant. P. M.	469	525	480	537	487	546	493	552	498	558	503	564	508	570
Prosby	469	525	480	537	488	546	493	552	498	559	503	564	508	570
Záv. modlitba	474	530	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	578
Kompletář:	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379

PRO DĚTI

BOŽÍ KLUK CARLO ACUTIS
Jean-Baptiste a Marie Maillard
Z francouzštiny přeložila Tereza Heiderová
Ilustrace Clémence Meynet
Revize překladu Kateřina Lachmanová

Kniha nabízí dvacet zajímavých „momentek“ ze života sv. Carla Acutise (1991–2006), který byl fascinován Ježíšem a úžasným Božím plánem s každým člověkem. Díky Carlovi se obrátili i jeho rodiče a mnozí další z jeho okolí. Zemřel jako patnáctiletý na vážnou nemoc. Je považován za patrona mladých „ajťáků“. Vhodné pro děti školního věku.

Paulínky • Váz., křídový papír, 215x255 mm, křídový papír, 80 stran, 349 Kč

PRO LEPŠÍ ŽIVOT S BOHEM

EMOČNĚ ZDRAVÁ SPIRITUALITA
Peter Scazzero • Z angličtiny přeložil Jiří Černý
Odborná revize Kateřina Lachmanová

Nelze být duchovně zralý a zároveň emočně nezralý: k tomuto závěru autor dospěl skrze bolestnou zkušenost se sebou samým i s lidmi, které se coby pastor multietnické komunity pokoušel vést ke Kristu a duchovně formovat. Jeho služba i rodinný život byly poznamenány emoční nezralostí a vnitřní rozervaností. Podobně jako mnozí z nás přehlížel a potlačoval své emoce, vyhýbal se konfliktům a neuměl přijímat své limity. Špatně snášel ticho a samotu před Bohem, dokonce i svou duchovní službu používal jako únik z Boží přítomnosti.

Paulínky • Druhý dotisk prvního vydání Brož., 125x200 mm, 264 stran, 295 Kč

CÍRKEVNÍ DOKUMENT

DILEXIT NOS • ENCYKLIKA O LIDSKÉ A BOŽSKÉ LÁSCĚ SRDCE JEŽÍŠE KRISTA

Papež František • Z itaštiny přeložila Jana Hovorková
Odpovědný redaktor Pavel Mareš
Teologické konzultace Ctirad Václav Pospíšil

Tématem této encykliky jsou lidská a božská láska Srdce Ježíše Krista, náš duchovní život i život ve společenství tváří v tvář hektickému životnímu tempu, všudypřítomným novým technologiím a konzumnímu vnímání světa a našich vztahů. Papež uvazuje do hloubky i do šířky o srdci, protože právě v srdci, a ne ve sféře inteligence či rozumu, má skutečné kořeny veškeré snažení, vášně i rozhodnutí každého člověka. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o. Brož., 130x200 mm, 136 stran, 169 Kč

JAK DÁL PO KŘTU DÍTĚTE • PŘÍRUČKA PRO RODIČE A KMOTRY

Aleš Opatrný • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

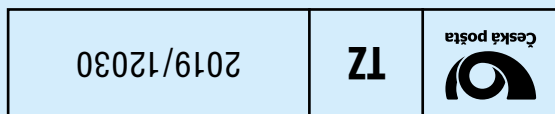
Jak můžou rodiče a kmotři pomoci dětem a dospívajícím s tím, aby důvěřovali Bohu a navázali vztah s Ježíšem Kristem? Odpověď není jednoduchá. Celé dobrodružství ovšem začíná křtem a pak pokračuje. Autor nedává univerzální recept, „jak na to“, avšak ukazuje na zásadní věci, na které je dobré dbát, aby dar křtu nebyl zbytečně zmařen. Součástí knížky je i užitečná příloha obsahující pravdy víry, základní modlitby a doporučené knihy.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o. Brož., 102x165 mm, 88 stran, 149 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.